Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1931/24
28.1.2026.године
Б е о г р а д

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Радмиле Радић председника већа, Драгане Марчетић, и Јелене Станковић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник адвокат Предраг Божовић из Београда, Устаничка 73, против туженог Удружења осигуравача Србије, са седиштем у Београду, Трешњиног цвета 1г, ради накнаде штете, разматрајући жалбу туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Младеновцу П 895/22 од 17.01.2024. године, у седници већа одржаној дана 28.01.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Апелациони суд у Београду **СЕ ОГЛАШАВА** стварно ненадлежним за одлучивање о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Младеновцу П 895/22 од 17.01.2024. године.

УСТУПА СЕ предмет Вишем суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Младеновцу П 895/22 од 17.01.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца па је обавезан тужени Удружење осигуравача Србије са седиштем у Београду да на име накнаде материјалне штете на путничком возилу марке Фиат Браво, рег ознаке ... исплати тужиоцу АА укупан износ од 259.483,00 динара, са законском затезном каматом од дана 26.10.2022. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени Удружење осигуравача Србије са седиштем у Београду, да исплати тужиоцу АА на име накнаде материјалне штете на име учињених издатака за адвокатске трошкове састављање одштетног захтева износ од 9.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана 17.01.2024. године као дана пресуђења па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени Удружење осигуравача Србије са седиштем у Београду, да на име нематеријалне штете и то на име претрпљеног страха исплати тужиоцима АА, ББ и ВВ износ од по 60.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени Удружење осигуравача Србије са седиштем у Београду, да тужиоцима АА, ББ и ВВ исплати на име накнаде трошкова парничног поступка износ од 259.540,00 динара. са законском

затезном каматом почев од дана извшрности па до коначне исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени.

Пазећи по службеној дужности на своју стварну надлежност у смислу члана 17 став 1 Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" број 72/11 са изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је нашао да није стварно надлежан за одлучивање о изјављеној жалби.

Одредбом члана 26 став 1 тачка 1 и 3 Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС" број 10/23), прописано је да Апелациони суд одлучује о жалби на одлуку Вишег суда и на пресуду основног суда у грађанскоправном спору ако за одлулчивање није надлежан Виши суд.

Одредбом члана 25 став 2 тачка 3 истог закона прописано је да Виши суд у другом степену одлучује о жалби на одлуке основних судова, између осталог на решења донета у грађанскоправним споровима и пресуде у споровима мале вредности.

Спорови мале вредности, према члану 468 став 1 ЗПП су спорови у којима тужбени захтев се односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Чланом 30 ЗПП прописано је да у случају да да једна тужба против истог туженог обухвата више захтева који се заснивају на истом чињеничном и правном основу, надлежност се одређује према збиру вредности тих захтева (став 1), а да се уколико захтев у тужби произилази из разних основа или су истакнути против више тужених, надлежност одређује по вредности сваког појединог захтева.

Према члану 205 став 1 тачка 2 ЗПП више лица могу једном тужбом тужити, односно бити тужени, између осталог иако су предмет спора захтеви, обавезе исте врсте које се заснивају на битно истоврсним чињеничном и правном основу иако постоје стварна и месна надлежност истог суда за сваки захтев и сваког туженог. Према члану 209 ЗПП сваки супарничар је самостална странка и његове радње или пропуштања не користе нити штете другим супарничарима.

С обзиром на садржину постављених захтева и чињенице на којима се захтеви постављени, тужиоци се налазе у положају формалних супарничара, а спор се може решити различито у односу на сваког од њих, па се вредност предмета спора не утврђује сабирањем вредности свих захтева, већ се као вредност предмета спора узима вредност тужбеног захтева сваког појединог тужиоца. У конкретном случају највиши захев поставио је тужилац АА и збир његових захтева износи 319.483,00 динара, што прерачунато у динаре по средњем курсу за евре на дан подношења тужбе од 117,29 динара за евро, износи 2.723,807 евра. Трошкови тужиоца АА на име заступања од стране адвоката у вансудском поступку који се траже тужбом на име накнаде материјалне штете представљају издатке учињене поводом парничног поступка. Како је одредбом члана 150 став 2 ЗПП прописано да су парнични трошкови издаци учињени у току или поводом поступка, захтев за исплату наведених износа представља захтев за накнаду трошкова парничног поступка, а право на накнаду истих тужилац остварује у

складу са одредбом члана 150, 153 и 154 ЗПП, а не по одредбама ЗОО, којима је регулисана накнада материјалне штете. Стога ови трошкови не могу бити узети у обзир приликом израчунавања вредности спора.

Како ниједан од опредељених тужбених захтева не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је жалба изјављена против пресуде основног суда у спору који се у смислу одредбе члана 468 став 1 ЗПП сматра спором мале вредности. Стога је за одлучивање о жалби изјављеној против такве пресуде у смислу одредбе члана 25 став 2 Закона о уређењу судова и члана 4 став 1 тачка 1 Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава надлежан да одлучује Виши суд у Београду.

Из наведених разлога, на основу члана 17 став 1 ЗПП, одлучено је као у изреци решења.

Председник већа-судија
Радмила Радић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић